

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 368. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510625024/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Helbred — Næst min kjærligste Hilsen til Herr og Frue Nicolaysen, og Herr Huulewad, veed jeg intet videre, end at jeg til Døden med den sandeste Ærefrygt og Kjerlighed, er, min Hjertelskte Moder, Deres

underdanigste Tjenner
D 6te Novbr 1778. og lydige Søn
Johannes Ewald.

A Madame Mad: la Veuve du feu Huulegaard a / ses mains
cheries 13

TIL HANS VILHELM VON WARNSTEDT.

Høy-Velbaarne
Herr Kammer-Herre! —

I et Brev, som var og burde være bestemt til at bevidne Deres Høy-Velbaarnehed min underdanigste og inderligste Taknemmelighed, for al den Grace, og især for den, som De nyeligst — i Hensigt til de to Dragter — har viist mig — passer det sig deri, at jeg umiddelbar paa nye igjen falder Dem besværlig med en af mine Bagateller? — I Tillid til Deres Ædelmod, og Deres besynderligere Bevaagenhed for mig, hvormed mit Hjerte ikke kan andet end smigre sig, vil jeg vove det — og være, saa kort; som mueligt —

Da jeg nu vidste, at min Balder skulde fremtrine i al sin Herlighed, og tillige erindrede mig den mangfoldige Efterspørgsel, som forgjæves havde været hos mig i Fjor om Exemplarer deraf — saa var intet naturligere hos mig end det Indfald, at et besynderligt Aftryk deraf, baade maatte være Theatret og Publicum behageligt — Jeg talte desangaaende med min Bog-Handler Herr Profft — og han tilbød mig strax, uden min Anmodning 30 Rixdaler, for den Tilladelse at trykke det — men jeg sagde ham, som Herr Hansen, der da var tilstæde, kan bevidne — at det var noget, som jeg uden

Deres Høy-Velbaarnheds Bevilgning ikke kunde give ham, at jeg i mit inderste Hjerter var overbevist, at mit Stykke i alle Hensigter tilhørte Theatret, og at han følgelig først maatte vende sig til

5 Deres HøyVelbaarnhed desangaaende, førend vi kunde treffe nærmere Aftale — Den Formodning, som jeg da første Gang hørte ytre, og som jeg neppe kunde troe grundet — den nemlig, at Herr Gyldendahl uden at tale et eneste Ord til mig desangaaende, allerede havde begyndt derpaa — den

10 tvang mig til at begjære af Herr Profft, at han først for alting vilde erkynlige sig hos Deres HøyVelbaarnhed, om De havde givet Herr Gyldendahl Ordre eller Bevilgning hertil, i hvilket Tilfælde alt havde været forbi, og jeg, som jeg hellig bevidner, fuldkommen tilfredsstillet — Herr Profft, troede sig ved det Svar, som Deres HøyVelbaarnhed havde givet ham, berettigede ligefrem at forespørge sig hos Herr Gyldendahl desangaaende — og han

20 traf ham over Korrekturen af det Fjerde Ark — Dette, kan jeg ikke negte, satte mig i Hede — Thi havde han ingen Bevilgning, saa var det virkelig noget besynderligt, om han blot af den Fordeels Overflødighed, som jeg allerede ved Kongens

25 Naade, og mine Velynders Bevaagenhed havde havt af mit Stykke, ligefrem vilde drage den Slutning, at al den øvrige som kunde gjøres deraf, tilhørte ham — Og dersom han og virkelig havde havt en, saa, syntes mig, stred det dog imod den

30 almindeligste Møflighed, at han allerede var gaaet saa vit, uden at melde mig et eneste Ord desangaaende — Herr Profft, som kjender en Forfatters Rettigheder, maatte vel have sagt ham noget ligelydende; thi i Gaar Aftes besøgte han mig selv, i

35 det Ærinde at undskylde sig — underligt nok — først dermed at han ikke havde troet, at jeg havde brudt mig derom — For det andet beraabte han sig fra først tilsidst derpaa, at Deres HøyVelbaarnhed havde bevilget ham det — og jeg bevidnede

ham høytidelig, som jeg endnu legger min Haand paa mit Bryst og bevidner det; at der i den Fald hverken var eller kunde være mindste Nag i mit inderste Hjerte skjult imod ham — thi jeg var forsonlig nok til at tilgive ham den Ringe-Agt han havde viist mig ved ikke at melde mig det, helst da han ved sine Undskyldninger, rimelige eller urimelige, virkelig havde udslettet den — Men — lagde han til — for at De ikke skal være vred paa mig vil jeg give Dem 20 Rixdaler eller 100 Exemplarer — ligesom jeg af mit eget gode Hjerte har givet Sal Herr Bredahl, Jomfrue Biehl og Herr Wessel slige Douceurer, fordi — de trængte dertil — Jeg bevidnede ham, at naar Deres HøyVelbaarnhed havde bevilget ham det, jeg holdt det for ligefrem stridende imod den Ærefrygt, og Taknemmelighed som jeg skyldte Dem, om jeg tiltrættede mig eller engang toeg imod nogen Douceur af ham derfor, i det mindste saalænge, som jeg ikke havde Deres Samtykke — Det som jeg ikke sagde ham, men som jeg dog føler i mit inderste Hjerte, er — at saa vist som jeg hverken er rigere eller stoeragtigere end de førømtalte Digtere, og saa vist som jeg af Hjertet er forsonet i alt det øvrige med Herr Gyldendahl; saa vist trykker jeg mig dog ved, efter det som er passeret at tage noget af ham, for min Balder, som en blot frivillig Gave af hans Ædelmod —

Tør jeg i Følge af alt dette, understaae mig at bede Deres HøyVelbaarnhed, om et lille Svar, hvorefter jeg i den Henseende kunde rette mig — Om De nemlig har givet Herr Gyldendahl den ofte omtalte Bevilgning, eller ey — Wil De og, min kjæreste Velynder, tilgive mig dette lange Brev, hvormed jeg har vovet at spilde Deres Tid? — I Tillid til Deres Yndest haaber jeg begge Deele — Jeg beder Deres HøyVelbaarnhed, imidlertid og altid være forvissed om, de varmeste Ønsker for Deres Velgaaende, den meest levende Taknemme-

lighed, og den sandeste Ære-Frygt, hvormed jeg
henlever, Deres
D 8de Jan. 1779. underdanigste Tjenner
Johannes Ewald

Høy-Velbaarne Herr Kammer-Herre von Warnstedt Direc-
5 teur af Theatrene pp.

TIL HANS VILHELM VON WARNSTEDT.

Høy-Velbaarne
Herr Kammer-Herre! —

Meer end en Omstændighed tvinge mig til at
10 yttre min Længsel efter et lille, nogenledes deci-
derende Svar paa det Brev, som jeg sidstleden gav
mig den Ære, at tilskrive Deres Høy-Velbaarndhed
— Mine smaae Indretninger for i Sommer beroe
derpaa — Min omhyggelige Velynder Conference-
15 Raad Carstens, som alt for lang Tid siden, har raa-
det mig at skrive, erindrer mig daglig derom -- og
jeg skylder hans kjærlige Omhu det, saasart som
mueligt at overtyle ham, at jeg virkelig har skre-
vet — Alt dette, sammentaget med en Patients og
20 en Poëts naturlige Utaalmodighed, vil haaber jeg
undskyldte mig i min kjæreste Velynders Øyne,
om jeg for tillig og for dristig ønsker et Par Ord fra
Deres Haand, som kunde afgjøre min Skjæbne --
Jeg haaber Deres Høy-Velbaarndhed overbeviist
25 om den sande Ære-Frygt og Soumission, hvormed
jeg henlever Deres

troeste og underdanigste Tjenner
D 3^{die} May. 1779. Johannes Ewald:

Høy-Velbaarne Herr Kammer-Herre von Warnstedt General-
30 Adjutant, Directeur af Theatrene pp

TIL HANS VILHELM VON WARNSTEDT.

Høy-Velbaarne
Herr Kammer-Herre! —

Dersom ikke det nye Pant paa Deres Høy-Vel-
35 baarndheds Yndest, Deres seenesteærede Skrivelse,